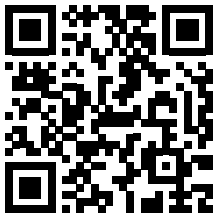

02

LETO 40
APRIL 2026

Misijonska obzorja

Beri
Misijonska
obzorja
na spletu

- **Sestre** so se razveselile donacije prometnega znaka podjetja Signaco iz Slovenije za novo šolo v Ugandi

Oznanjevalci polni velikonočnega veselja in upanja

Obredi velikonočnega tridnevja še vedno odmevajo. Obdobje postnega časa nas je spodbujalo s klicem k spreobrnitvi in pokori, da bi na široko odprli svoje srce za doživetje Jezusovega trpljenja, smrti in vstajenja, ki nam prinaša zagotovilo, da se z zaključkom zemeljskega potovanja odpira pot v večno življenje, ki nam ga omogoča vstali Kristus.

Kakor so bili apostoli priče Jezusovega vstajenja, tako je bil tudi Matija, namestnik Juda Iškarijota, priča vstajenja. Po binkoštnem dogodku, ki označuje rojstvo Cerkev, so bili apostoli poslani, da oznanjajo veselo novico po vsem svetu. Oni so prvi misijonarji, ki so neustrahovano oznanjali veselo novico vsem ljudem, judom in poganom.

Knjiga apostolskih del nam nazorno kaže, s kakšno vnemo in prepričljivostjo so oznanjali, da so bili vsi, ki so jim začeli slediti, pripravljeni vse deliti z drugimi in ob preganjanju svojo odločitev za vero tudi pričevati z mučeništvom.

Ljubezen do bližnjega ter skrb za najbolj šibke sta bili razpoznavni za prve Cerkev. To je bila velika novost in število novih kristjanov je po oznanjevanju gorečih apostolov in njihovih sodelavcev hitro naraščalo.

Pred dobrimi petdesetimi leti je papež sv. Pavel VI ob deseti obletnici zaključka koncila izdal okrožnico »Evangelii nuntiandi« - o evangelizaciji današnjega sveta. Ta dokument govori o poslanstvu Cerkev, da je vedno in povsod oznanjevalka evangelija. Spodbuja nas tudi, da ohranimo veselje, ki je lastno oznanjevalcem evangelija tudi takrat, ko bo potrebno sejati v solzah. Vsak oznanjevalec pa mora biti najprej sam prežet s Kristusovim veseljem, da postane prepričljiv in pravi pričevalec tega veselja.

Naši misijonarji in misijonarke so oznanjevalci po svetu, kjer marsikje vesele novice o Jezusu Kristusu še niso slišali. Ob pogovoru z misijonarjem Janezom Mescem v tej številki je na vprašanje ali ga skrbi prihodnost Cerkev na Madagaskarju odgovoril, da ne. Njihovo poslanstvo je sejati, žetev pa je odvisna od Boga.

Želim vam veselo Alelujo, naj bo praznovanje vstalega Kristusa za nas praznik upanja in veselja!

Pavle Novak CM

MISIJSKO SREDIŠČE SLOVENIJE
SI-1000 Ljubljana, Kristanova 1, Slovenija
Tel.: 01/300 59 50.
E-mail: missio@rkc.si
<http://www.missio.si>
Uradne ure od ponedeljka do petka od 8^h do 13^h.

Glavni urednik: Pavle Novak, CM
Pomočnica glavnega urednika: Tina Jež
Lektoriranje: MSS

Odgovarja narodni ravnatelj za misijone:
Matjaž Križnar
Oblikovna zasnova: Jasna Andrić
Grafična priprava: NEBIA, d. o. o.
Tisk: Para, d. o. o.
Naklada: 4300 izvodov
Če ni posebej omenjeno, so slike od avtorja prispevka ali iz arhiva MSS.
ISSN 1318-4369
Misijonska obzorja izhajajo šestkrat letno.

Priporočeni dar za posamezni izvod je 2,00 EUR.
Celoletni prispevek za MO za leto 2026: 12 EUR, za tujino 23 EUR oz. 26 USD, 37 CAD, 37 AUD.
Vplačila nakazujte na transakcijski račun MSS, Kristanova 1, Ljubljana, namen nakazila: dar za tisk MO, št. transakcijskega računa pri NLB: SI56 0201 4005 1368 933.
Slika na naslovnici: foto Tatjana Splichal

Mi sejemo, žetev pa je v Božjih rokah

Pogovarjal se je Pavle Novak

Misijonar Janez Mesec je duhovnik ljubljanske nadškofije. Njegov misijon Manambondro leži na JV Madagaskarja v škofiji Farafangana. Po desetih letih na Madagaskarju je dve leti deloval v Sloveniji, nato pa se je vrnil na Madagaskar. Skupaj je že več kot 25 let v misijonih.

• Jani preverja ali je most varen za prečkanje

Kdaj ste se odločili za misijonsko pot?

Že v osnovni šoli sem imel rad geografijo in jezike. Ko sem se po srednji šoli zaposlil pri očetu kot optik, smo bili pri mladinski veroučni skupini na Koroški Beli pri Jesenicah povezani z nekaterimi misijonarji, kot sta bila Klement Paljk in Branko Likar. Večkrat je prišel med nas Klemen Štolcar, ki nas je navdušil s svojo neposrednostjo. Ko sem 23 let star vstopil v semenišče, sem se takoj vključil v misijonski krožek, na teološki fakulteti pa sem obiskoval vse tečaje živih jezikov, ki so bili na razpolago. Predvsem za francoščino in angleščino sem računal, da mi lahko prideta prav, če me kdaj Gospod pokliče v misijone. V osebnem pogovoru pred diakonskim posvečenjem sem izrazil svojo željo g. nadškofu Šuštarju, da bi šel kot duhovnik rad v misijone.

Ste morali dolgo čakati na dovoljenje, da greste v misijone? Zakaj Madagaskar?

Nadškof mi je takoj povedal, da bom šel najprej za tri leta na župnijo kot kaplan, potem pa lahko spet zaprosim. Ko so minila kaplanska leta v Črnomlju, sem spet prišel na škofijo, kjer je bil takrat že novi nadškof Rode. Lepo sva se pogovorila, za Madagaskar je dejal, da nekoliko pozna situacijo in da misli, da ne potrebuje več novih misijonarjev. Z g. Planinškom, ki je bil takrat narodni voditelj za misijone, sva potem načrtovala za Zambijo. Nekega dne me pokliče Planinšek, da je prišel z Madagaskarja ves shujšan misijonar Janez Krmelj prav z namenom, da bi morda dobil novega sodelavca, potem ko ga je Janko Slabe zaradi bolezni zapustil in se vrnil v Slovenijo. Kmalu sva se spoznala in še tisto leto sem se po misijonski nedelji, ki smo jo praznovali v Črnomlju, znašel pri Janezu v Matangi.

Vaš misijon je v Manambondro, tam so že bili slovenski misijonarji. Nam lahko opišete vaše delo?

Po desetih letih misijonskega dela me je nadškof Uran poklical domov in me poslal na dve čudoviti hribovski župniji Staro in Novo Oselico, kjer sem bil zelo srečen. Obiskal me je farafanganski škof Benjamin in mi dejal: »Aska hody! Pridi, greva domov! Manambondro, kjer sta tako lepo delovala Janez Puhani in Tone Kerin, je prazen. Nimam človeka, da bi ga poslal tja.« Ko sem bil v Matangi in Vangaindranu, sem večkrat obiskal tudi Manambondro, zato mi ta prošnja ni

● **Vasi** so preproste in revne

dala miru. Ko sem to povedal faranom, bilo je tam okoli 25. januarja, je ključar stopil do jasic, vzal ven Jezuščka, in rekel: »Takole bo naša župnija, če boste odšli od nas.« Mislim, da sem odvrnil nekako takole: »Poznam področje misijona Manambondro, je večje kot Poljanska in Selška dolina skupaj, pa je že skoraj dve leti brez duhovnika, le občasno prihaja iz Farafangane, ki je 140 km oddaljena, maševat Klemen Štolcar.« Ko je tisto leto potem Klemen prišel na dopust, sva šla skupaj do nadškofa Stresa, v jeseni pa me je Klemen, kot generalni vikar, že umestil v Manambondro. Župnišče je bila lesena kočica, povsem enaka drugim 1000 kolibam v Manambondro, z vsem mrčesom in podganami vred. Za začetek sem vsak dan proti večeru obiskoval družine katoličanov, ki jih je bilo okoli 200.

● **Zavelo** je invalid, ki ga Janez večkrat obiše in pelje k maši

● **Ob 50-letnici** slovenskih misijonarjev na Madagaskarju

Proti koncu tedna pa sem obiskoval oddaljene podružnice tja do 45 km. Dokler je šlo z motorjem, naprej pa peš. Povsod so mi kazali, kaj vse bo treba popraviti: pločevinasta ali slamnata streha, ki pušča, okna, vrata, itd. štiri cerkve so bile zidane, tri lesene, preostale štiri skupnosti pa so se zbirale k bogoslužju v vaški osnovni šoli. Z veseljem sem se vrgel na delo, tako na duhovnem, pastoralnem, kot na gradbenem področju. Najprej smo dogradili samostan za sestre, ki so prišle dve leti za mano. Vsepovsod smo gradili nove cerkve, ki jih je zdaj 19 in s tem gradili tudi živo Cerkev. Leta 2015 nam je pustna Sobotna iskrica prinesla prvo šolo, potem pa še Trikralsjevska akcija iz leta v leto nove učilnice in tudi ambulanto - dispanzer. Tako da je delo misijonarja zelo pestro.

● Kolesa za katehiste

Pred kratkim ste bili v Sloveniji s škofom škofije Farafangana, je bil to njegov prvi obisk pri nas? Kakšen je bil program?

Ko smo pred dobrim letom sprejeli novega škofa Marcellina, je opazil, da je od sedmih evropskih misijonarjev v njegovi novi škofiji večina - kar štirje - Slovencev. Ko so malgaški škofje ob svetem letu poromali v Rim, je dobil vizo za šengensko področje kar za eno leto. In mi je dejal, da bi šla obiskat Slovenijo. V misijonski pisarni so nama hitro uredili program obiska. Obiskali smo našega nadškofa Stanislava, celjskega škofa Maksimilijana, ki ima pri nas na enoletni praksi bogoslovca Marka, in dom sv. Jožefa v Celju. Bivala sva pri lazaristih v Ljubljani, ki so zelo povezani z malgaškim misijonom in kjer študirajo štirje malgaški bogoslovci. Eden od njih je celo iz iste vasi kot škof Marcellin, tako da sva se tam res lepo počutila. Obiskala sva tudi dve družini misijonarjev, glavno delovno srečanje pa je bilo v Misijonskem središču Slovenije.

Ali ima škofija poklice? Ima svoje bogoslovje?

Škofija ima svoje malo semenišče. V stari stavbi je bilo prostora za 30 semeniščnikov. Ker je v tej stavbi sedaj škofijska katoliška univerza ALBA s tremi fakultetami, imamo v novi stavbi prostora le za 15 semeniščnikov. Tem se po maturi lahko pridružijo tudi kandidati iz drugih katoliških gimnazij – teh imamo v škofiji okoli šest ali sedem. Sledi propedevtični letnik in potem Semenišče s filozofijo in teologijo, kar je vse

v Fianarantsoi okoli 400 km od nas. Tukaj se pripravljajo na duhovništvo okoli 200 kandidatov iz 9 škofij na jugu Madagaskarja, iz naše škofije Farafangana 16. Vsaka škofija mora poskrbeti za svoje bogoslovce in za našo škofijo Farafangana je to kar velik strošek. Za malo semenišče še uspemo nekako pokriti stroške z nabirkami po župnijah, prispevki staršev semeniščnikov, tudi tombolo so organizirali lani, za veliko semenišče je pa to veliko težje. Zato je bila ena izmed prvih škofovih prošenj, ki jih je oddal v Misijonskem središču Slovenije, prav prošnja za pomoč pri šolanju naših bogoslovcev. Skupno število naših bogoslovcev je 23. 16 v velikem semenišču in sedem na pastoralni praksi po župnijah, ki traja dve leti. Pet pa jih je v propedevtičnem letniku.

Vsakokrat, ko pride misijonar na dopust, si vzame tudi čas, da obiše župnije in ustanove s prošnjo za pomoč. Kakšen je odziv na vaše prošnje? S kom sodelujete?

Najprej je tu seveda Misijonsko središče Slovenije, ki je naš drugi dom v Sloveniji. Tam ima vsak misijonar odprt svoj račun, kamor se zbirajo sredstva zanj. Vsako leto, ko mi pošljejo izpisek, sem presenečen in ganjen nad dobroto Slovencev. Nekatere poznam, nekaj pa je tudi takih, ki jih sploh ne poznam, tako posameznikov in ustanov, pa so darovali za naš misijon v Manambondro. MIVA skrbi za našo mobilnost, da lahko prevažamo ljudi, hrano, zdravila in gradbeni material. Tudi Trikralska akcija, pustna Sobotna iskrica, vse gre preko MSS. Katoliška mladina nam je pomagala preko projekta POTA, že več kot 10 let pa tudi Slovenska Karitas, ki pomaga našim revnim družinam, da bi z delom prišle do dostojnega življenja. Ob lanskem požaru v Manambondro je bila spet MSS prva, ki nam je pomagala, takoj za tem pa še Karitas in posamezniki.

Kako gledate na prihodnost malgaškega misijona, ko tujih misijonarjev ne bo več?

Pred 50 leti je prišel v Manambondro Janez Puhani, prvi misijonar, ki se je naselil tu in ostal 10 let. Za njim Tone Kerin itd. Za prihodnost Cerkve se sploh ne bojim. Mi sejemo, tako misijonarji kot tudi domači duhovniki, žetev pa je v Božjih rokah.

Najlepša hvala za vaše pričevanje! ●

Neokolonializem – skrita logika sodobnega sveta

dr. Matija Nared

O kolonializmu pogosto govorimo v pretekliku, a njegovi vzorci niso izginili. Z izrazom neokolonializem opisujemo sedanost, v kateri je država na papirju suverena, v praksi pa odvisna od zunanjih akterjev – ekonomskih sil, tujih politik, mednarodnih institucij ali korporacij –, ki s subtilnimi mehanizmi oblikujejo njeno sedanost in vplivajo na prihodnost.

V nasprotju s klasičnim kolonializmom ne gre za okupacijo države, temveč za prefinjene pritiske nanjo: z zadolževanjem, neenakopravnimi trgovinskimi sporazumi, pogojevanimi posojili, politično oporo izbranim režimom in kulturnimi vzorci, ki pogosto nadomeščajo lokalno identiteto ali skušajo vplivati na njene pomembne prvine.

Denar sveta vladar

V neokolonializmu lahko zasledimo več interesnih področij. Ekonomsko se kaže v odvisnosti od izvoza surovin in v odtoku dobičkov v tujino. Naravni viri – od nafte do kobalta – pogosto bogatijo tuje lastnike, lokalnim skupnostim pa ostaja le izčrpano, osiromašeno okolje, brez kakšne posebne razvojne vrednosti. Politično se izraža s pritiski, sankcijami ali podporo določenim režimom. Kulturno pa s prevlado tujih medijev in vrednot, ki postopoma izrinjajo domače lokalne tradicionalne identitete. Iz ozadja se da jasno razbrati, da je za številne države neokolonializem vsakdan, ne teorija in da je neodvisnost velikokrat in marsikje zgolj simbolična.

Dolgovi in posojilni pogoji vplivajo na javne storitve, odpiranje trgov brez zaščite pa otežuje razvoj lokalnega gospodarstva. Dobički iz naravnih virov pogosto odteka v tujino, medtem ko domače prebivalstvo ostaja na robu. Neokolonialne prakse prepoznamo po pogojevanju mednarodni pomoči, ki narekuje ekonomske reforme, po sporazumih, ki zavirajo domačo industrijo, po vojaških bazah pod krinko stabilizacije, po

● **Riž** iz Dubaja, kjer ni riževih polj

● **Baza** kitajskega gradbinca za ceste na Madagaskarju

podpori režimom, naklonjenim tujim interesom, po moči multinacionalk, ki pogosto preglasijo nacionalne strategije, ter po medijskih platformah, ki globalno oblikujejo dožemanje sveta – in dožemanje nas samih. To ustvarja občutek neenakosti: države so sicer formalno neodvisne, nimajo pa dejanskega nadzora nad ključnimi odločitvami.

Z vojaško silo ali brez nje

Konkretni primeri to potrjujejo. Irak je po letu 2003 postal šolski primer tovrstne prakse: invazija, politična reorganizacija in preoblikovanje naftnega sektorja, so za številne dokaz posrednega prevzema strateških virov. Ne gre pa seveda samo za Irak. Vzorci se namreč ponavljajo in nadaljuje se že videno. Poročila iz Afrike opozarjajo na izkoriščanje kobalta, redkih kovin in kakava, na krajo zemlje kmetom v imenu multinacionalk, ko tuje države ali korporacije zakupijo ogromna ozemlja, o čemer smo na tem mestu že pisali, na dolžniške pasti infrastrukturnih megapodvigov in na monetarne ureditve, ki nekdanje kolonije še vedno vežejo na finančne centre nekdanjih zavojevalk. Zgodovina se ne ponavlja do pike, a nekdanji kolonialni Temelji (in novodobni podvigi v tej smeri) še naprej povzročajo globalno neenakost.

Vloga Cerkve

Katoliška Cerkev ne podpira modelov, ki temeljijo na izkoriščanju. Vztraja, da nepošteno oblike globalizacije ogrožajo mir, dostojanstvo in pravičen razvoj; zato hkrati kritizira ekonomsko nasilje, poziva k dialogu in spoštovanju suverenosti ter zahteva etično upravljanje naravnih virov. Ostaja pa diplomatsko nevtralna, da lahko govori z vsemi stranmi in posreduje tam, kjer so druga vrata zaprta. Tako držo imenujemo "pozitivna nevtralnost"; ta omogoča moralno jasnost brez vpletanja v geopolitične igre, ki te prakse pogosto ustvarjajo. Neokolonializem ni parola, temveč ključ za razumevanje sedanosti. Države so formalno neodvisne, vendar številne ostajajo odvisne od finančnih, gospodarskih in političnih struktur, na katere dejansko nimajo vpliva. Zato to ni le politično vprašanje – gre za ekonomijo, kulturo, mednarodne odnose in predvsem za razmerja moči. Ta razmerja moči pa tolčejo po malem človeku. In prav zato ostaja neokolonializem ena osrednjih tem 21. stoletja, ki nas pogosto zadeva bolj, kot si priznamo. Tudi mi smo v tem kolesju. ●

Misijonska dejavnost delnih Cerkva

p. Mari Osredkar

Dvajseti člen misijonskega odloka *Ad gentes* drugega vatikanskega koncila obravnava poslanstvo krajevnih Cerkva ter poudarja posebno odgovornost škofov za misijonsko dejavnost.

Pomenljiv je že prvi stavek člena, ki pravi, da je Cerkev »poslana tudi k tistim, ki ne verujejo v Kristusa, a živijo z njo na istem ozemlju, in sicer zato poslana, da bi s pričevanjem življenja posameznih vernikov in celotnega občestva bila znamenje, ki jim kaže na Kristusa«.

Pričevanje

Velika sprememba, ki jo najdemo v nauku drugega Vatikanskega koncila glede misijonske dejavnosti Cerkve, je

- **Škof Jamnik** na tiskovni konferenci proti asistiranemu samomoru. Foto Družina

način oznanjevanja: na mesto prepričevanja z avtoriteto je postavljeno pričevanje. V zgodovini je Cerkev zelo pogosto oznanjala s pozicije oblasti. Ker je imela vzvišen položaj v družbi, je bilo tudi njeno oznanjevanje avtoritarno. V nekem obdobju zgodovine so bili vsi Evropejci krščeni, s tem pa še ni gotovo, da so tudi živeli krščansko. Pravzaprav se vprašamo, kako je to mogoče, da se tudi Cerkev ni vedno v zgodovini ravnala po evangeliju. Zato je prišlo do ločitev med kristjani, pa tudi do sekularizacije in sekularizma. Podobno izkušnjo imajo tudi starši, ki s svojo avtoriteto »dosežejo«, da gredo njihovi otroci v nedeljo k maši in da molijo z njimi. Posledice take vzgoje pridejo na dan, ko se otroci osamosvojijo in nočejo nič več slišati o veri. Zato so koncilski očetje tudi misijonsko dejavnost utemeljili na pričevanju. Danes misijonar nikogar ne prisili h krstu, temveč ljudi nagovarja s svojim zglednim krščanskim življenjem.

● **Nadžkof Zore** je leta 2025 pri pridigi na Brezjah govoril proti evtanaziji in zagovarjal življenje. Foto Marija.si

● **Tiskovna konferenca** voditeljev verskih skupnosti o evtanaziji. Foto SŠK

Življenje ali smrt

Kristjani torej nismo dolžni prepričati ljudi okoli sebe, da bi postali katoličani; da bi se dali krstiti – kot mnogi, ki potem ne zaidejo več v cerkev. Ne, naše poslanstvo je, da jim pokažemo zgled evangeljskega življenja in s tem pokažemo, da je Kristus edini Odrešenik. Odrešenik v smislu, da edini omogoča življenje oz. preživetje. Odreševati namreč pomeni omogočiti življenje. Pri krščanskem oznanjevanju torej ne gre za alternativo sprejeti zakramente in postati član Cerkve ali ne, temveč gre za vprašanje živeti ali umreti. Tako, kakor beremo v stari zavezi: »Nebo in zemljo kličem danes za pričo proti vam: predložil sem ti življenje in smrt, blagoslov in prekletstvo. Izberi torej življenje, da boš živel ti in tvoj zarod...« (5Mz 30,19) To je danes zelo močno razvidno v družbi. Vojskujemo se in prepiramo ter ne

znamo in ne zmoremo sprejemati drugačnosti drugih. Družba ne sprejema življenja spočetih in ne ostarelih ter trpečih, kar vodi v izumrtje naše civilizacije. Zato je pomembno, da kristjani z zgledom pokažemo način življenja po Kristusovem nauku, ki nas vodi k sprejemanju drugih in k spoštovanju življenja ter s tem k preživetju.

Škofje nagovarjajo vse, verne in neverne

V Sloveniji so se naši škofje (skupaj z nekaterimi drugimi verskimi voditelji) javno zavzeli za življenje, ko so v izjavi za javnost nasprotovali zakonu o asistenci pri predčasnem končanju življenja (evtanazija) in stalno ponavljajo, da se človeško življenje začne s spočetjem in ne šele ob rojstvu. Natančno tako, kakor so koncilski očetje napisali v *Ad gentes*; škofje oznanjajo celotni družbi, tudi tistim, ki sovražijo Cerkev, da je življenje po Kristusovem nauku edina možnost preživetja. Mnogi se posmihajo in kritizirajo, da smo katoličani »zaostali v srednjem veku« ampak škofje opravljajo svoje poslanstvo oznanjevanja resnice in poudarjajo, da »smo vsi na istem vlaku«. Če ne bomo sprejeli evangeljskega nauka, bomo ljudje izginili z obličja zemlje, kakor so izginile določene živalske in rastlinske vrste. Danes, ko vsi mediji priznajo, da človeška rasa drvi v demografsko katastrofo, je v zavzemanju za življenje še kako razvidno, da ne gre za neke cerkvene kaprice, temveč gre za preživetje človeške vrste. Cerkev je poslana tudi k tistim, ki ne verujejo, da jim kaže pot preživetja. ●

Naj vstali Gospod preobrazi solze v radost

Velikonočno pismo Jožeta Motalna, voditelja Misijonske molitvene zveze

»*Za vsako solzo nam je Mesija malo bližje*«, se glasi odpev v judovski apokaliptični literaturi. Izraža prepričanje, da so za pravo srečo potrebne tudi solze in trpljenje. Vemo, da brez egiptovskih grozot in puščavske suše ne bi bilo obljubljenе dežele. Veliko noč doživimo le s predhodnim postnim časom, ki je pot skozi puščavo našega vsakdanjika. Vidimo veliko solza, grozot vojn in lakote po svetu, preganjanja kristjanov (v letu 2025 je doseglo nov vrh: 388 milijonov kristjanov, t.j. vsak sedmi), osamljenosti v družbi, osebnih kriz; in število dejavnih kristjanov se manjša tudi po naših župnijah. Vse to je klic in priložnost za odrešenje, da bi nam Vstali Mesija bil bližje, tudi ko nas spremlja občutek premaganosti. On ve za naše boje in nam vliva velikonočno upanje, ki pravi, da ne more biti vstajenja brez predhodne smrti. Nismo osredotočeni na solze, ki se jim v življenju ne moremo izogniti, osredotočeni smo **na obljubo vstajenja**, ki spremeni vso perspektivo življenja.

Pisatelj Alojz Rebula je zapisal: »*Vera v posmrtno življenje je srčika krščanstva, njegovo bistvo. Če namreč*

posmrtnosti ne bi bilo, bi bil Bog nezanimiv, Kristus bi prišel na svet zastoj, evangelij bi bil pravljica, Cerkev prazna ustanova, vsi mučenci bi umrli zastoj, vsi svetniki bi bili plemeniti čudaki, vse krščanske cerkve brez smisla, vse molitve vseh časov klici v prazno, evangelizacija delo za prazen nič.«

Naj nam vstajenje Kristusa še bolj okrepi vero v posmrtnost, ki nam dejansko povečuje sposobnost pogumnega soočenja z vsemi preizkušnjami, s križi in solzami. Zato tudi v molitvi vztrajajmo še naprej, z zaupanjem izročajmo v božje roke vse naše misijonarje in njihove napore, vse ljudi, h katerim so poslani. Glejmo Njega, ki je naš zahteven prijatelj in je premagal vse stiske ter smrt in poslušajmo Njega, ki nam zagotavlja, da *peklenška vrata Cerkev ne bodo premagala*. Bog povrni vsem molivcem in misijonarjem, da ste znamenje Vstalega Kristusa, njegove zvestobe, sočutja in ljubezni do bližnjega. Naj Vstali Gospod preobrazi vse solze v radosti, kajti »*ta sveta Velika noč vrača grešnim nedolžnost in žalostnim veselje*« (iz velikonočne hvalnice). ●

● **Obred** Jezusovega pokopa na veliki petek. Amman, Jordanija

Zamenjana ljubezen

Leta 1971 piše Franc Sodja

Poudarek na notranje doživljanje vere je pravilen, a le dotlej, dokler ne vodi v nezdravo skrajnost, češ da je najvažnejše doživljanje. Čisto osebno izravnavanje krščanskega življenja končno more dovesti do povsem človeške vere, ki ni drugega kot osebna težnja po nečem nerazumskem, neotipljivem, hlastanje za skrivnostjo.

In če je ljubezen le problem osebnih doživetij, se more kaj lahko sprevreči v navadno človekoljubje. Evangelij je merilo. Ne more ljubiti Boga, kdor ne ljubi človeka (Jn 4,20), a kaj lahko človek »ljubi« človeka, ne da bi ljubil Boga.

Križ je sestavljen iz dveh delov: navpičnega in prečnega. Tudi evangelij razglaša eno ljubezen, ki pa je kot križ sestavljena iz dveh pramenov: ljubezni do Boga, ki se izraža tudi v ljubezni do bližnjega. Kakor je pravilno, da obsojamo tisto sebično krščanstvo, ki se tolaži z molitvijo in postom in farizejskim izpolnjevanjem cerkvenih zapovedi, ne pozna pa pristne ljubezni do bližnjega, prav tako bi bilo neevangeljsko krščanstvo, ki bi ljubezen skrčilo le na ljubezen do bližnjega.

Ali karmeličanka ali kartuzijan ne ljubita? Pa nimata naštetih nobenih del ljubezni, kot to danes pričakujemo. Njuno življenje je predvsem v ljubezni do Boga, ki pa na svojski način vklepa ljubezen do vsega človeštva. Saj je znano geslo kartuzijanov: Naša župnija je ves svet.

Koliko pa je »apostolov« v svetu, ki kar nenadno odpovedo. In nazadnje se kdaj pa kdaj izkaže, da ti veliki delavci niti vere v Boga niso imeli, torej tudi ne ljubezni.

● S. Terezija Pavlič v ambulanti. Foto Janez Zaletel

Morda je to razmišljanje koristno, da tudi misijonsko delo postavimo na zdrav temelj. Vodi ga ljubezen do Boga, toda preko ljudi. Nikdar ne more in ne sme biti samo človekoljubje, če naj bo res misijonsko delo.

Kristus ni bil poslan in ne pošilja zato, da bi samo ljudi ogrel z ljubeznijo, ampak predvsem, da bi jih združil v eno družino, ki bi ljubila Boga. Tako vsekakor ne smemo poudarjati socialnega dela v misijonih tako močno, da bi izgubili iz vida prvi nagib vsega misijonskega dela: ljubezen do Boga. Res, posebni namen misijonskega dela je oznanjevanje in zasajanje Cerkve med narodi, a vodilo je ljubezen, tudi to delo izhaja »iz vira ljubezni« in zbira Božje ljudstvo, da na ljubezen odgovori z ljubeznijo. V tem je naloga Cerkve. ●

ETIOPIJA

- **Center** Mekanisa vsak dan obiše okoli 1000 otrok z ulice. Zvečer pa spet odidejo v svoja skrivališča

- **Z otroki** na izlet

Otroški križev pot

Polona Dominik, Etiopija

Že dolgo časa nisem kaj dosti pisala, a postni čas je med drugim namenjen tudi razmislekom in spraševanju vesti, tudi družbene.

O življenju in delu v Don Bosco Children centru sem že veliko poročala in se ne želim ponavljati, saj je pri nas življenje sicer vsak dan pestro, a po drugi strani »enolično«. Rutina z otroki z ulice, ki so se nam vsaj za nekaj časa v polnosti izročili, mi pove, da smo družina. Drug z drugim delimo vsakdan od jutra do večera, od

- **Addis** Abeba postaja vse bolj podobna svetovnim prestolnicam

ponedeljka do nedelje, od zajtrka do »besede za lahko noč«; od prvega srečanja na ulici, do ponovnega srečanja z družino. Teče že osmo leto, odkar delam v Don Bosco Children. Moje dihanje na etiopskih tleh je v polnosti namenjeno le tem otrokom, ki pridejo k nam popolnoma sami, brez vsega. V varstvo nam izročijo svoje bitje, sedanost in prihodnost, v zaupanju, da bomo poskrbeli zanje, saj nihče drug ni. Vsak dan znova se v srcu žalostim in jezim nad tem, da je toliko otrok preprosto ignoriranih, zavrženih od družbe, brez usmiljenja ali kančka skrbi, ki jo potrebuje otrok za svojo rast. Na ulici se srečujejo z obsojajočimi pogledi ljudi, ki jih imajo za smeti in jih preganjajo kot zločince. Zločince brez krivde. Kako je lahko otrok kriv, da je na ulici? Po sedmih letih življenja in dela z njimi to vedno manj razumem.

So reveži in otroci z ulice čudežno dobili dom?

V zadnjih časih pa se je situacija še poslabšala. Etiopija se kot država hitro razvija in v nekaterih delih zelo lepšuje, v drugih delih pa ljudje še vedno živijo kot v Kristusovih časih. V vseh večjih mestih, predvsem pa v Addis Abebi, so že pred letom ali dvema začeli rušiti revne in stare hiše ter poditi reveže ven iz mesta, predvsem z glavnih ulic. Na ta račun imamo sedaj »drugi Dubaj«, ki ga kažejo svetu: široke in bogato razsvetljene ulice s svetlečimi trgovinami in podobnim balastom. Celo kolesarske steze in še kaj, kar imajo bogata mesta, se najde.

- V salezijanskih centrih izvajajo različne programe za otroke, ki komaj čakajo, da jim kdo nameni dobro besedo, nasmeh ali vsaj pogled

Kar pa ne pokažejo, so tisoči in tisoči revežev, ki so sedaj še bolj revni. Mnogi ljudje so ostali brez doma, ker je sedaj tam cesta, kolesarska steza ali kaj podobnega. Vse, kar »ni lepo za videti«, so odstranili. Tudi beračev je vedno manj. So reveži in otroci z ulice čudežno dobili dom? Ko smo se čez leto z avtobusom vozili zjutraj na trge in ulice po otroke smo ugotavljali, da je dejansko na ulici manj otrok. Dobesedno izginejo. In potem se čez nekaj časa vrnejo. In spet izginejo. Povejo nam, da jih ponoči policija lovi in nasilno odpelje v centre, kamor jih dobesedno pospravijo. Priporočajo nam o groznih razmerah v teh centrih, od koder če je po sreči, potem pobegnejo. Veliko hujše od otroškega zapora pravijo. V zaporu imajo vsaj redno hrano, pouk, igro ... V teh centrih so pa samo natlačeni v ogromne dvorane, kjer dan in noč sedijo brez dejavnosti in z minimalno hrano ter brez higienskih prostorov. Povedo, da jih tudi tepejo. In ker nam je vedno težje najti otroke na ulici, smo s posebnim dovoljenjem obiskali enega od teh centrov, z željo, da bi naš ravnatelj in socialni delavec nekaj teh otrok pripeljala v Bosco Children center.

»Sedaj vem, kaj je pekel«, pravi salezijanec Aman. Sramota človeštva. Tisoče trpečih duš pod eno streho, v različnih dvoranah. Stari, mladi, majhni, bolni, ženske, deklice, invalidi ... Tam preprosto SO, dobesedno natlačeni skupaj. Med njimi pa hodijo stražarji z biči, da ne bi prihajalo do izgrediv, in bič z veseljem tudi uporabljajo. Mnogim se vidi, da so zelo bolni, menda marsikdo tudi umre, kar si ni težko predstavljati, saj jih je vsaj 2000 samo v tem centru. Kot v filmih o koncentracijskih taboriščih. Še mnogo hujše je, kot so nam pripovedovali

- Pogled skozi vrata 'otroškega zapora'

otroci. Ne vem, če se bom kdaj opogumila, da grem tja. Dovolj hudo je, da vem, da se to dogaja v naši neposredni bližini in da preostanek družbe živi, brez da bi to vedeli ali kaj naredili. Nimam besed.

Najmočnejši na svetu

Le v srcu nosim to bolečo krivico in še toliko večjo odločenost, da dodam svoj delež in naredim vsaj nekaj dobrega za tiste, ki jih od tam uspemo pripeljati v naš center. Zame so ti otroci res heroji, najmočnejši na svetu. Oni nosijo grehe bogateče se družbe, kot bi nosili Kristusov križ. So pravi zmagovalci, saj iz tega človeškega smetišča pritečejo nasmejani, poskočni, polni želje po igri in učenju. Naj nam bodo opomin in motivacija, da se radi odpovemo svojim dobrinam in z večjim veseljem darujemo od sebe tistim, ki imajo v življenju malo. ●

RUANDA IN UGANDA

- Ena glavnih dejavnosti v Ruandi je gojenje čaja

- MIVA avti dobro služijo namenu

Vidni sadovi dela misijonarjev

Janko J. Pirc

V začetku marca sva se ravnatelj Matjaž Križnar in tajnik Misijonskega središča Slovenije odpravila v Afriko. Tokratna pot je imela trojni namen: v Ruandi smo obiskali s. Anko Burger, nato smo v Ugandi odprli novo osnovno šolo pri s. Urši Marinčič in nato še blagoslovili novo cerkev, ki jo je nazadnje gradil lani preminuli Danilo Lisjak.

- Na podeželju so razmere zelo uboge

Ruanda – afriška država s pridihom Evrope

Na afriška tla v Ruando smo prileteli 3. marca v nočnih urah. Prvi del poti smo potovali skupaj z Jano Lampe s Slovenske Karitas, ki podpira tudi določene projekte v Afriki. Sprejela nas je s. Anka Burger, ki v tej in sosednjih državah deluje že preko 40 let. V tej dolgi dobi si je nabrala ogromno izkušenj, posebej še v času genocida leta 1994, ko so slovenske sestre usmiljenke in redovniki salezijanci po svojih močeh pomagali ljudem, posebej beguncem. S. Anka trenutno deluje v Musangu, skozi leta pa je izmenjala tudi druge skupnosti sester usmiljenk v Ruandi in Burundiju. Kot medicinska sestra je vedno postavljala, organizirala in delala v medicinskih centrih. Hkrati je s pomočjo iz Slovenije pomagala zidati tudi šole, internate, večnamenske jedilnice in kuhinje. Pomoč pa pošiljamo v to državo tudi preko programa Botrstvo, Karitas pa s programom za zaposlitve in domače živali.

Čprav sva se v Ruandi zadržala komaj tri dni, se je ta država pokazala v zelo svetli luči. V zadnjih desetletjih je doživela velik napredek, ki je viden predvsem v glavnem mestu in na glavnih prometnih povezavah. Podeželje je seveda v velikem zaostanku, kljub temu pa se čutijo premiki na zakonski in izvedbeni ravni. Velika je pokritost z elektriko, uvedli so sistem vsaj minimalnega zdravstvenega zavarovanja, na cestah na splošno veljajo strogi predpisi, že več let so prepovedane

● **Otroci** v osnovni šoli v Kigaliju, kjer poteka program botrstva

● **Srednješolci** v Mukungu so nas pričakali s pesmijo in plesom

● **Mlade** žene vedno nosijo s seboj otroke

plastične vrečke in tudi sicer je država precej čista. Vsi zakoni verjetno niso najboljši, kot na primer tisti, da imajo družine lahko le tri otroke. Vseeno se na vsakem koraku čuti zavzetost, da želijo odločitve spraviti v prakso, da ne ostanejo samo na papirju, in tako se vendarle premikajo naprej.

Uganda – nova šola vzor za širšo okolico

Uganda v primerjavi z Ruando pokaže veliko bolj afriško lice. Glavne ceste so sicer tudi tu precej dobre, pred desetletji jih je gradila še Jugoslavija. A splošni vtis je precej bolj neurejen, tako glede čistoče, navad, pravil, standarda ... Naša naslednja postaja je bil kraj v Rwentobo, kjer so pred sedmimi leti na novo odprle

misijon šolske sestre sv. Frančiška Kristusa Kralja iz bosansko-hrvaške province, ki se jim je pridružila tudi slovenka s. Urša Marinčič. Iz Slovenije smo jim pomagali graditi hišo za bodoče novinke, pastoralni dom v bližnji podružnici in novo osnovno šolo. Sredstva za to ste dobrotniki darovali v Trikraljevski akciji in ob Pustni sobotni iskrici leta 2024.

Hvaležne sestre so v februarju, ko se začne šolsko leto, sprejele prvih 160 otrok. 6. marca smo imeli slovesen blagoslov in odprtje šole. Razredi štejejo po 40 otrok. Otroci prihajajo iz okolice. Ob pogledu na lokalno osnovno šolo, kjer ni pravih pogojev za učenje, se človeku zasmilijo otroci. Hkrati je jasno, zakaj so se šolske sestre odločile za gradnjo šole in program, ki ga bodo postavile in bo vzor daleč naokrog. Kljub temu želijo sestre dati možnost najprej revnim lokalnim otrokom in ne bogatim iz oddaljenih krajev. Za starše

● **S. Anka** v družbi tajnika in ravnatelja MSS

● **Razmere** v sosednji osnovni šoli so neprimerljive

je zato edini strošek skromna vpisnina, ki pokrije del šolske uniforme in šolskih potrebščin. Za ostalo delovanje šole sestre prosijo za darove. V ta namen smo v Misijonskem središču odprli program skupinskega botrstva, kjer lahko podprete delovanje šole.

Gulu – svetišče sv. Janeza Boska in evharistični center

Na odprtju šole smo srečali tudi našo dolgoletno sodelavko Hrvatico s. Vedrano Ljubić, s katero smo spletli tesen stik preko misijonarja Danila Lisjaka in nam pogosto pomaga posredovati pomoč v to državo. Pripada redovni družbi hčera božje ljubezni, kateri so pred nekoč pripadale tudi drinske mučenke. S s. Vedrano in preko njihovih skupnosti smo nato potovali na sever Ugande v kraj Gulu, kjer je pokojni Danilo zadnja leta zidal veliko lepo svetišče sv. Janeza Boska, ki naj bi v prihodnosti postalo župnija in evharistični

● **Srečanje** z učenci nove osnovne šole v Rwentobu

● **Uroš** in Ivo, naša operativca, z ravnateljem MSS

center za tamkajšnjo nadškofijo. Danilo je lani 25. aprila na glavni cesti iz Kampale v Gulu umrl, ko se je ponoči čelno zaletel v pokvarjen tovornjak, ki je neosvetljen stal na oz. ob cesti. Podobne tovornjake smo tudi mi videli na svoji poti in to v tistem svetu ni kakšna velika posebnost.

Božji načrti niso naši. Tako Danilo tudi ni mogel do konca izpeljati svojega dela. Že ob njegovem pogrebu na lju-bljanskih Žalah lani smo se dogovorili za dokončanje njegovega projekta iz preostalih sredstev v ta namen. Tako smo letos poslali dva dolgoletna Danilova sodelavca, nekdanjega laiškega misijonarja Uroša Rudolfa in Iva Saksida, da dokončata dela na cerkvi. Skupaj z različnimi izvajalci so v cerkev namestili kamniti oltar in krstni kamen, lesene klopi, lesena vrata z nadstreški, uredili so zakristijo, postavili primeren generator za elektriko, na zunanost namestili osvetljen kovinski križ in uredili poti

● **Skupinska slika** ob odprtju osnovne šole Rwentobu

● **Domačini** v Gulu so pripravili bogat program s pesmimi, plesi in govori

z nadstreški. Tako je cerkev zasijala v vsej svoji lepoti, ki jo je Danilo načrtoval z vso skrbnostjo in s sodelovanjem slovenskih umetnikov in inženirjev. 11. marca je potekala lepa slovesnost blagoslova s sodelovanjem domačega občestva in okoliških šol. Slovesnosti so se udeležili tudi sestra in nečaki pokojnega Danila, ki so mu iz domovine veliko pomagali s svojim znanjem, povezavami in darovi.

Sklep

Tokratni obisk v Ruandi in Ugandi je bil zelo kratek, če upoštevamo, koliko krajev smo obiskali in s koliko misijonarji, s katerimi sodelujemo že dolga leta, smo se srečali. Dobro si je občasno v živo ogledati delo slovenskih misijonarjev in misijonark. Tako lahko bolje ocenimo potrebe na terenu in se dogovorimo za nadaljnje sodelovanje. Tudi sami smo ob takšnih obiskih presenečeni, koliko pomoči je že prišlo iz Slovenije.

● **Slovesnosti** v Gulu se je udeležilo veliko ljudi

V pisarni sproti obravnavamo prošnje, šele na terenu pa se zavemo, kako tudi projekti iz pomoči izpred dvajset in več let še vedno služijo svojemu namenu. Hkrati je vsak obisk tudi navdih, kako potrebno je misijonsko delo. V Afriki, posebej na podeželju, še vedno prevladuje revščina. Hvaležni smo za delo misijonarjev in misijonark, ki prinašajo v ta svet najprej Kristusa, skupaj z njim pa tudi boljše življenjske pogoje. Hvala vsem, ki podpirate delo naših misijonarjev. ●

V Ugandi pri s. Urši Marinčič poteka program skupinskega botrstva za šolanje otrok v novi osnovni šoli. Znesek botrstva je 10 €/mesec. Prijavite se lahko preko spletne strani ali preko e-pošte missio@rkc.si

● **Skupnost sester** v Rwentobu

JORDANIJA

● **Majhna** krščanska skupnost

● **Vera** in molitev dajeta ljudem upanje

Utrinki s preizkušaneega Vzhoda

s. Milena Zadavec

Sestra Milena Zadavec že več kot 40 let misijonari na Bližnjem vzhodu. Delovala je v Izraelu in Libanonu, sedaj pa je že skoraj 10 let v Jordaniji. Sestre salezijanke imajo skupnosti tudi v Gazi in Siriji. Ves čas so tesno povezane med seboj. Povsod živijo v negotovih in zapletenih razmerah. S. Milena pošilja kratke utrinke:

3. februar

Vsak po svoje postajamo Bogu prijetna daritev tudi v trpljenju.

Tudi mene je Don Boskov praznik zelo izčrpal ... Sestra, ki je z mano, je odšla obiskat svoje v Sirijo. Živi v bližini Alepa, ki je v grlu vsem velesilam, konkretno pa postaja pokopališče dragocenih žrtev. Obupno življenje prisili posebno mlade intelektualce, da zapuščajo domačo zemljo in odhajajo kamorkoli v tujino. Doma jim preti izguba delovnega mesta, nasilna prepustitev

svoje hiše okupatorjem, odvzem avtov, težak dostop do bolnišnice, zdravil, nobene varne poti ...

Sicer ni tako obupno kot v Gazi, kamor nihče ne more prodreti notri in ne oditi ven. Živijo kot v nacističnem getu ... Sedaj, ko je tako slabo vreme, pa je še hujše. V šotorih ni nič toplega, oblek tudi ni zadosti, da jih ne bi zeblo, hrane in čiste vode primanjkuje ... Kdaj bo vsemu temu zlu konec, je skrivnost svetovnih poglavarjev ... Kardinal Pierbattista Pizzaballa je za božič obiskal krščansko župnijo v tistem obupnem ozemlju. Ko smo se srečali z njim, nam je orisal ta kriminal, ki kriči po pomoči. Mi smo onemogočeni, kljub temu pa imamo trdno upanje, da bo vsepovsod kmalu boljše.

5. februar

Danes sem vprašala eno od naših sodelavk, zakaj je vedno v črno oblečena. Je priseljenka iz Iraka, z možem imata tri otroke. Odprla sem ji srčno rano. »V požaru sta zgoreli dve moji sestri in tri nečakinje, dva nečaka in mož ter otroci prijateljice ... vsi naenkrat skupaj s 135 drugimi, ki so praznovali veselje novoporočencev naših sorodnikov. Kako naj ostanemo tam, ko pa vemo, da bo morda tudi nas obiskala podobna usoda. Kristjani smo ... hočejo nas iztrebiti. Čakamo na vizum za tujino ... priporoči nas, da bomo kmalu odšli in začeli novo in bolj

MADAGASKAR

● Z igrali opremljeno dvorišče šole v Manazaryu

Dvoriščna vrata so postala pretesna

s. Marjeta Zanjковиč

človeško življenje, predvsem pa življenje v miru in prijateljstvu. Gre za prihodnost najinih otrok. Nobena žrtev ni pretežka za to upanje ...» Zaposlujemo lepo število beguncev iz Iraka ... vse imam rada, vsak ima svojo zgodbo ...

2. marec – po ameriškem napadu na Iran

Hvala za molitve in spomin. Pri nas je eksplodiralo enkrat ali dvakrat. Hudo je na letališčih, odhodi so ukinjeni. Tu in tam letijo vojna letala ... slišimo drdranje. Jaz takrat kličem Jezusa, naj nam prizanese. Lahko bi kaj eksplodiralo, včasih tudi nenamerno, prav nad nami.

Živimo v upanju in vera se nam krepi. Zdi se mi, da še bolj intenzivno delamo, kot da nam nič slabega ne preti. Imam občutek, da bi si morala pripraviti kovček z najnujnejšimi stvarmi v primeru bežanja, pa ne sledim tem slutnjam. Delo je rešitev tudi za temne trenutke. Živimo v upanju, da se kmalu vse umiri ... ostaja le UPANJE. ●

Predragi naši dobrotniki, pred Božičem smo končno zaključili dela. Z igrali je opremljeno dvorišče za naše najmlajše naše šole v Manazary. Več kot štiri mesece smo čakali, posebej najmlajši, se veselili in kar naprej radovedno kukali čez leseno ograjo, kako napredujejo dela in spraševali, kdaj vendar bomo smeli na novo dvorišče. Ker so delavci gradili še dolg oporni zid, ki varuje našo šolo pred zdrsom, je šlo vse še bolj počasi. Pa tudi kamenje je bilo treba pripeljati od daleč in ga oblikovati, kar ni bilo tako preprosto, kot smo si predstavljali.

No, pa nam je Jezušček prinesel dar novega dvorišča z vsemi prelepimi igrali. Kakšno veselje! Vik in krik, vhodna vrata na dvorišče so postala kar naenkrat pretesna, saj nihče ni hotel čakati v vrsti. Več let so se naši najmlajši igrali na zapuščenem koticu dvorišča med podrtimi igrali in sedaj to bogastvo!!!! Misel mi je bila kar naprej pri vas, dragi naši dobrotniki. Prisrčno sem se zahvalila dobremu Bogu za vsakega izmed vas, ki ste nas že tolikokrat razveselili z vašimi velikodušnimi darovi. Ljubi Bog se ne da nikoli prekositi!

Seveda ni treba zagotavljati, da ste vedno, res vedno navzoči v naših molitvah. Še enkrat tisočkrat hvala in vse dobro od Boga v novem letu. Prisrčen pozdrav od nas vseh v Manazary in še posebej od najmlajših. ●

BURKINA FASO

• Najranljivejše so žene in otroci

Preganjanje kristjanov

p. Pepi Lebreht

Terorizem se je v Burkini Faso v zadnjih letih močno razširil in to prinaša grozljive posledice v družbi. Preganjanja kristjanov so se začela leta 2015 in leta 2022 so se napadi džihadistov poostri. V neposrednem stiku s p. Rolandom Y. Tiemom, ki je župnik v župniji sv. Pavla v Korsimoro v Burkini Faso, sem odkril težek položaj tamkajšnjih kristjanov.

Surovi napadi in številni begunci

Skupine džihadistov imajo za svojo prvo tarčo državne vojake, a so žrtve tudi civilisti. Najbolj čutijo njihovo nevarnost na severu in severu vzhodu države. S svojimi grožnjami močno ogrožajo vsakdanje življenje: zažigajo vasi, tržnice in trgovske proizvode, postavljajo mine na ceste, minirajo mostove, cele skupnosti ločijo od ostalega dela države, kar posledično rojeva težko humanitarno krizo. Ugrabljajo ljudi, kradejo, rušijo šole, vodne napeljave, telefonske povezave, preprečujejo kmetom obdelovanje polj. Ubijajo moške, ženske pa posiljujejo, ugrabijo in jih spolno zlorablajo. Ugrabljajo tudi otroke in iz njih delajo teroriste.

V ozadju je skrajni islam

Žrtve so v glavnem kristjani, čeprav tudi muslimani zaradi delovanja teh skrajnežev trpijo. Cilj njihovega delovanja je, da vzpostavijo šarijo v državi in da vse spreobrnejo v islam. Tako bi radi iztrebili katoliško vero na celotnem ozemlju Burkiné Faso. Naj povemo, da razseljeni sicer niso samo kristjani, vendar pa je kristjanov več kot 90%. Cerkev je morala zapreti več kot 400 župnij v celotni državi. Samo v škofiji Kaya je zaprtih 8 od 14 župnij. V terorističnih napadih je izgubilo življenje več kot 22.000 ljudi in več katoliških duhovnikov.

Posledice v številkah

Več kot 2 milijona ljudi, to je 10 % prebivalstva, je zapustilo svoje domove, 5,9 milijona ljudi je odvisnih od nujne humanitarne pomoči. Približno 15,8 milijonov ljudi se srečuje s prehransko negotovostjo. Več kot 5.200 šol je zaprtih zaradi napadov ali groženj in več kot 1.200.000

● **Župnija** pomaga ljudem pri oskrbi s hrano

otrok je prikrajšanih za vzgojo. Številni vaški zdravstveni domovi so zaprti ali le delno delujejo, saj nimajo osebja in zdravil. Približno 3,5 milijonov ljudi nujno potrebuje zdravniško pomoč. Napadi imajo za posledico na tisoče mrtvih ljudi. Povzročili so trajne psihološke posledice in razgradnjo družin. Mladi, ki zaradi gospodarske krize nimajo upanja, so prvi, ki jih skrajne skupine novačijo.

Krščansko življenje vedno težje

To nasilje ima težke posledice v župnijskem življenju. Župnija v Korsimoru sprejema razseljene osebe in jim nudi najosnovnejše za preživetje. Sveto mašo in druge slovesnosti lahko obhajajo le, če jih vojaki varujejo in vsaka slovesnost lahko traja le toliko časa, kolikor so jim ga oblasti namenile. Vse pastoralne dejavnosti so močno omejene in med verniki je močan psihološki pritisk. Vendar pa verniki kljub temu ohranjajo vero in jo živijo tudi v skupnosti. Kar imajo, delijo z drugimi in tako živijo občestvo in pripadnost Kristusu.

Cerkev se odziva na situacijo

S pomočjo Karitas in drugih organizacij tamkajšnja Cerkev lajša bolečine prizadetih ljudi, odpira začasne šole, priložnostne trgovine in zdravstvene domove ter prizadetim omogoča dostop do najosnovnejših proizvodov. Svoje vernike Cerkev spodbuja, naj ohranjajo trdno vero, se medsebojno podpirajo in delijo, kar imajo, z žrtvami. Za prihodnost je pomembno, da se izhaja iz vrednot in gradi pot k dialogu. Slovenski kristjani smo povabljeni, da našim bratom in sestram v Burkinu Faso pomagamo s svojimi darovi in hvala Misijskemu središču, ki že pomaga. ●

ANGOLA

● **Katarina Tomc** je z veseljem 'na noge' postavila novo pekarno

Nova pekarna »Vila Mornese«

Katarina Tomc, laiška misijonarka, Angola

Minilo je že kar nekaj let, odkar sem se vrnila iz misijona v Mozambiku, vendar misijonski duh še vedno deluje in me vsake toliko časa opomni, da še lahko pomagam ubogim na drugem koncu sveta.

Odzvala sem se na povabilo sestre Zvonke, ki mi je omenila, da imajo veliko peč, vendar jo le malo uporabljajo. Radi bi pekli kruh in izdelke za malico otrok v tamkajšnji šoli. Ker imam izkušnje in znanje iz Mozambika, kjer sem prva tri leta delala v pekarni sem obljubila, da bom naredila, kar je v moji moči.

Sredi januarja sem odšla v Angolo v Laundo. Center se ne razlikuje veliko od evropskih mest, veliko se gradi, nove stolpnice, trgovine, podjetja, hoteli, imajo tudi novo moderno letališče. Čisto drugačna slika pa je na obrobju. Predmestja so še vedno neurejena, umazana, revščina, brezposelnost, povsod smeti, ljudje živijo v nemogočih

razmerah. Država se ne zmeni zanje, socialne službe ne obstajajo, zdravstvo pa je dosegljivo za tiste, ki imajo denar. Sploh pa je velika revščina na podeželju, ki je bolj oddaljeno od večjih mest. Nimajo urejenih cest, ni industrije, hrano si pridelajo sami, kar pa morajo kupiti, je veliko dražje kot v mestu.

Tudi naravne nesreče jim povzročajo veliko škodo, suša s seboj prinese lakoto, otroci so podhranjeni, ljudje umirajo. Misijonarji in misijonarke jim po svojih močeh pomagajo, jih izobražujejo in evangelizirajo, gradijo šole, zdravstvene ustanove, pri tem pa so odvisni od naše pomoči in naših darov.

V času mojega enomesečnega bivanja na misijonu nam je uspelo opremiti pekarno, bolj majhno, a dovolj veliko za njihove potrebe. Že takoj prvi teden sem začela z delom, čeprav je bilo treba testo mesiti ročno. Preizkušala sem recepte, ki sem jih imela, jih prevajala v portugalsščino, uvajala in učila tiste, ki bodo delale v pekarni. Ko je bil postavljen stroj za mesenje testa, ki sem ga kupila, je bilo delo veliko lažje in začeli smo peči večje količine kruha in peciva, ki smo ga tudi prodajali.

Zelo sem vesela in zadovoljna, da mi je v tako kratkem času, z Božjo pomočjo uspelo uresničiti in izpeljati

● Na misijonu potekajo različne delavnice za mame

dobro delo. Upam, da jim bo pekarna dobro služila in nasitila mnogo lačnih ust. Zaključujem z besedami Bl. Matere Terezije: »Naše delo je le kapljica v morje, a brez te kaplje bi bilo morje manjše.« ●

● Pogled na vas z bližnjega griča

DOGAJANJE DOMA

• Misijonar Janez Krmelj je nagovoril zbrane na slavnem večeru

Upanje, ki ne ugasne

skupina Dlan

V Naklem je 21. februarja potekal dobrodelni slavljeni večer z naslovom Upanje, ki ne ugasne. To je bil večer glasbe, molitve in solidarnosti, ki je povezal številne ljudi dobre volje. Namen dogodka je bila podpora misijonarju Janezu Krmelju.

V dvorani se je zbralo približno 300 obiskovalcev, ki so pokazali, da misijonsko poslanstvo še vedno močno nagovarja ljudi v naši domovini. Večer je bil prežet z globokim občutkom povezanosti. Program so soustvarjali Slavlina skupina Kranj, Rapha Worship ter zbor približno petdesetih pevcev. Glasba je napolnila prostor z veseljem, hvaležnostjo in notranjim mirom, mnogi obiskovalci so se prepustili glasbi in skupnemu slavljenju.

Poseben poudarek večera je bil namenjen pričevanju misijonarja Janeza Krmelja. Misijonarjeva naloga ni le oznanjevanje evangelija, temveč tudi spremljanje ljudi

v njihovih vsakdanjih stiskah – pri gradnji skupnosti, pri vzgoji otrok, pri izobraževanju in pri projektih, ki prinašajo boljše pogoje za življenje. Dobrodelni večer je bil zato tudi izraz solidarnosti z ljudmi, ki živijo daleč stran, a so kljub temu naši bratje in sestre. Obiskovalci so s prostovoljnimi darovi zbrali 5.400 evrov, ki bodo namenjeni podpori misijonu na Madagaskarju.

Večer je imel tudi poseben osebni trenutek. Misijonar Janez Krmelj je namreč nedolgo nazaj praznoval svoj 70. rojstni dan. Ob tej priložnosti so mu sodelujoči pripravili torto, zbrani pa so mu skupaj zapeli in mu izrekli iskrene čestitke. Ta trenutek je bil izraz globoke hvaležnosti za njegovo dolgoletno predanost in pogum, s katerim že desetletja služi ljudem na misijonu. Njegovo življenje je priča, da lahko posameznik s svojo vero, vztrajnostjo in odprtostjo za druge prinese veliko dobrega.

Mnogi sodelujoči in obiskovalci so poudarili, da takšni dogodki ne prinašajo le materialne pomoči, temveč predvsem krepijo zavest, da smo kot skupnost poklicani skrbeti drug za drugega. ●

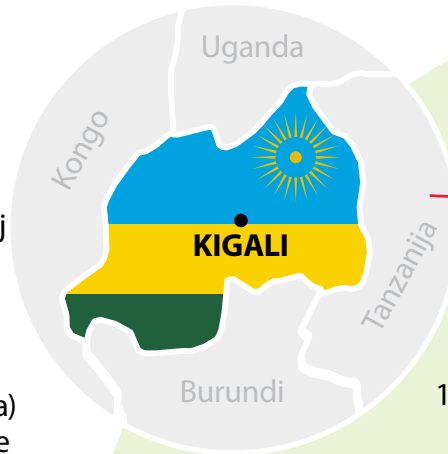
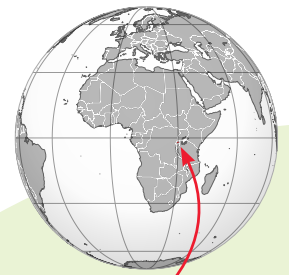
SPOZNAJ RUANDO

- Ruanda je ena najgosteje poseljenih držav v Afriki, povprečna starost prebivalcev je 20 let, prebivalstvo pa večinoma sestavljajo Hutuji in Tutsiji.
- Državni praznik Umuganda poteka vsako zadnj soboto v mesecu. Vsi polnoletni državljani po vsej državi od 8. do 11. ure zjutraj sodelujejo v skupnostnem delu. Običajno dejavnosti vključujejo čiščenje, sajenje dreves, gradnjo hiš za revne, infrastrukture (lokalna šola, bolnišnica) ali kaj podobnega. Ideja ni le ohranjanje čistoče in urejenosti, ampak sodelovanje za izboljšanje skupnosti in ruandske družbe kot celote.
- Ruanda je leta 2008 prepovedala uporabo plastičnih vrečk. Turisti ne smejo prinašati plastičnih vrečk v državo, trgovine pa jih ne delijo. Namesto tega ljudje uporabljajo papirnate ali biorazgradljive vrečke iz listov kasave ter bananinih listov.
- Prvo in tretjo nedeljo v mesecu so glavne ulice Kigalija zaprte za motorna vozila. Na te dni se ulice Ruande napolnijo z ljudmi, ki tečejo, kolesarijo, rolajo ali se ukvarjajo s katero drugo vrsto športa na prostem.

Foto: iStock

- V gorovju Virunga ob severni meji Ruande živi več kot polovica celotne populacije ogrožene vrste gorskih goril. V tem gorovju se nahaja tudi vulkan Karisimbi, ki je s 4519 m nadmorske višine najvišja točka v Ruandi.

Kigali –
glavno mesto
Ruande

Ruanda je približno
1,3x večja od Slovenije
in ima skoraj 7x več
prebivalcev.

Uradni jeziki:
Kinjaruandščina,
angleščina, francoščina
in svahili.

Denarna enota:
Ruandski frank (RWF)

1 EUR je 1730 RWF

Slovarček besed v arabščini:

- Pozdravljeni: Muraho
- Prosim: Nyamuneka
- Hvala: Murakoze
- Ne razumem: Sinumva
- Kako ti je ime? Witwa nde?
- Oprostite: Mbabarira
- Nasvidenje: Murabeho

- Jezero Kivu je največje jezero v Ruandi in je posejano z različnimi otoki. Eden izmed otokov se imenuje Otok netopirjev, saj je dom tisočim netopirjem.
- V Ruandi se je leta 1994 zgodil eden najgrozljivejših genocidov v zgodovini, ko so Hutuji v približno treh mesecih pobili skoraj milijon Tutsijev in tudi nekatere Hutuje. To je bil eden najbolj tragičnih dogodkov ne le v zgodovini Ruande, ampak tudi sveta.
- Ruanda je med redkimi državami na svetu, kjer je zastopanost žensk v parlamentu večja od zastopanosti moških. Ženske predstavljajo skoraj 64 % vseh poslancev parlamenta.

Slovenska misijonarka v Ruandi

S. ANKA BURGER je kot usmiljenka odšla v Afriko pred 42 leti. Njena misijonska pot je večinoma povezana z dvema državama, Burundijem in Ruando. Kot višja medicinska sestra dela v dispanzerju, ki ga vsak dan obišče vsaj 100 ljudi. S. Anka je svoje življenje povsem posvetila delu z bolniki, ki se jim posveča z vso ljubeznijo in predanostjo.

- Narodni jedi Ruande sta ubugari in isombe. Ubugari je kot polenta, narejena iz moke kasave oz. manioke, isombe pa je gosta enolončnica, pripravljena iz pretlačenih zelenih listov manioke, špinače, jajčevcev, arašidovega masla in občasno tudi ribe ali mesa. Osnovna hrana prebivalcev je tudi fižol, ki ga pridelujejo po celotni državi.
- Zaradi ruandske visokogorske lege in tropskega podnebja lahko tukaj najdete nekaj najboljše kave na svetu.
- Ruanda je leta 2025 postala prva afriška država, ki je gostila svetovno prvenstvo v cestnem kolesarstvu.
- V Ruandi domačinom ni dovoljeno nositi natikačev na javnih krajih. Ker je to odprta obutev, jo vidijo kot nehygienično.

Po dva in dva para netopirjev sta enaka. Poveži pare.

Pobarvanka

Najstarejša trta na Madagaskar

● **Pedro** je po Janezu Krmelju prejel cepič najstarejše trte

Na mariborskem Lentu je v soboto potekala že 47. tradicionalna rez najstarejše trte. Cepiče trte Mestna občina Maribor vsako leto pokloni izbranim partnerskim mestom, organizacijam ali posameznikom. Med letošnjimi prejemniki cepiča 450-letne trte je tudi misijonar na Madagaskarju Pedro Opeka. V njegovem imenu je cepič sprejel Janez Krmelj, prav tako misijonar na Madagaskarju, ki je bil trenutno na obisku v Sloveniji. V Akamasoi je Pedro Opeka včeraj že posadil cepič v malgaško zemljo. Naj trta in z njo simbolno tudi odnosi med Slovenijo in Madagaskarjem dobro uspevajo!

DAROVI

TRIKRALJEVSKA AKCIJA

župnije: Blagovica, Borovnica, Braslovče, Brezno ob Dravi, Brežice, Celje – Sv. Jožef, Črenšovci, Črešnjevce, Črniče, Deskle, Dobrova, Dobrovnik, Dokležovje, Domžale, Dramlje, Goriče, Homec, Hrpolje-Kozina, Idrija, Ig, Jarše, Javorje nad Škofjo Loko, Kančevci, Kisovec, Koroška Bela, Ljubljana – Črnuče, Ljubljana – Dravljice, Ljubljana – Ježica, Ljubljana – Kašelj/Zalog, Ljubljana – Koseze, Ljubljana – Marijino Oznanjenje, Ljubljana – Podutik, Ljubljana – Šiška, Ljubljana – Trnovo, Ljubno, Lokavec, Makole, Mala Nedelja, Maribor – Brezje, Markovci, Mengeš, Nova Gorica – Kapela, Olimje, Pečarovci, Pirniče, Planina, Planina pri Rakeku, Podbrdo, Podnanos, Ponikva, Prem, Ptuj – Sv. Ožbal, Ptuj – Sv. Peter in Pavel, Radmirje, Razbor pri Slovenj Gradcu, Selca, Slivnica pri Mariboru, Slovenj Gradec, Slovenske Konjice, Studence, Sv. Duh – Veliki Trn, Sv. Duh pri Škofji Loki, Sv. Lenart, Sv. Lovrenc nad Štorami, Sv. Miklavž ob Dravi, Sv. Trojica v Slovenskih goricah, Sv. Urban – Destrnik, Sveta Gora, Šempas, Šentjurij – Podkum, Škoflje, Škofja Loka, Šmarca – Duplica, Št. Janž pri Dravogradu, Trebelno, Trnje, Turnišče, Vavta vas, Velesovo, Vipavski križ, Vir, Višnja Gora, Vojnik, Vuhred, Zaplana, Zavodnje, Zreče, Žabnica, Železniki

posamezniki: Ankele Miha, Arh Mia, Avbar Janez, Balažič Olga, Bartol Jožica, Belčič Nataša, Benčin Antonija, Benko Anton, Bergant Krstič Marta, Berlec Blaž, Bevc Neža, Blaznik Milka, Božnik Karl, Brčan Anton, Breč Loredan Helena, Bregar Marjana, Brelih Nadja, Bršek Peter, Bukovinsky Ivan, Cerkovnik Polona, Cverle Dragica, Čuk Marija, Dacar Marjana, Dimec Branka, Dolenc Alenka, Dolenc Irena in Matej, Dolenc Marjeta, Dovič Andrej, Femc Marija, Ferjančič Aleš, Filipič Nevenka, Flisar Štefka, Forjanič Jožef, Godina Irena, Golli Tanja in Aleš, Grah Bernarda, Hrastnik Janez, Hribernik Aleksandra, Hrovat Suzana, Hrovatin Urban, Ivan Praček, Ivanjko Mateja, Janžekovič Helena, Jerkovič Anika, Kaležič Milada, Kelemina

Ivan, Kenda Minka, Kikelj Klemen s.p., Kolenc Klemen, Kopusar Štefanija, Koren Stanislav, Kos Ivan, Košak Simona Marija, Košir Dušan, Kotar Stane, Kotnik Milena, Kovačević Slaven, Krajnc Ivanka, Krajnc Romana, Kralj Darja, Krošelj Viktor, Kugler Marta, Kuzman Janez, Leber Franc, Lotrič Renata, Lovšin Matija, Luštek Tanja, Marc Marija, Marija Kelc, Marin Jožefa, Matjašič Tomaž, Medja Brigita, Mihevc Mihelca, Močnik Franciška, Mrvar Jelka, N.N., Nemeč Marija, Oberstar Martina, Omejc Gulič Marta, Part Urška, Pavlič Anica, Pečoler Tilka, Per Cecilija, Perše Anica, Plešec Klara Marija, Podbregar Motos Metka, Podčedenšek Urška, Podlesnik Ana, Povalej Ivan, Praprotnik Majda, Pevc Bernarda, Rajgelj Franc, Rehar Tomaž, Repas Dragica, Resnik Marija, Rozman Marija, Rozman Milenka, Rupnik Vasilija, Rupnik Zlata, Selan Danijel, Skopec Jasni, Slamnik Gregor, Smolej Marija, Soren Kristina, Sršen Irena, Stariha Branko, Strgar Snežana, Šef Magdalena, Šinkovec Zdravko, Špes Irena, Štefe Francisco, Štubicar Vesna, Šuster Branko, Tatjana Lenart Srebot, Tišler Serianz Marija, Torc Janez, Trobec Mojca, Urlep Salimovič Veronika, Valdhuber Nada, Verbič Ema, Vinder Angelca, Vrhovnik Anton, Zabukovšek Cvetka, Zadravec Boštjan, Zavod Antona Martina Slomška, Zavod Vse Lepo, Žagar Nataša

ADVENTNA AKCIJA

župnije: Ajdovec, Apače, Bevke, Biljana, Blagovica, Borovnica, Bovec, Brezno ob Dravi, Brezovica, Brusnice, Celje – Sv. Cecilija, Celje – Sv. Jožef, Cerkno, Cirkovce, Čatež – Zaplaz, Črenšovci, Črešnjevce, Črni Vrh nad Idrijo, Dekani, Dobje pri Planini, Dobrova, Dobrovnik, Dol pri Ljubljani, Domžale, Dramlje, Duplje, Dutovlje, Gomilsko, Goriče, Gornja Radgona, Gornja sveta Kungota, Gornji Grad, Grgar, Hajdina, Horjul, Hotedrišica, Hrpolje-Kozina, Hrušica, Idrija, Ig, Ilirska Bistrica, Ivančna Gorica, Izola, Jarše, Javorje nad Škofjo Loko, Kalobje, Kamna Gorica, Kamnje, Kanal, Kančevci, Kisovec, Kolovrat, Komen, Koroška Bela, Korte, Kostanjevica na Krasu, Kostanjevica

JUBILANTI

80 let življenja

S. Vida Gerkman, usmiljenka, rojena 2. junija 1946 v Cerkljah na Gorenjskem. V misijone je odšla 3. februarja 1977. Deluje v Albaniji.

60 let življenja

Janez Mesec, duhovnik LJ, rojen 17. maja 1966 na Jesenicah. V misijone je odšel novembra 1999. Deluje na Madagaskarju.

35 let dela v misijonih

S. Vesna Hiti, usmiljenka, rojena 12. julija 1954 v Hudem vrhu pri Blokah. V misijone je odšla 24. junija 1991. Deluje v Burundiju.

35 let dela v misijonih

S. Zvonka Mikec, salezijanka, rojena 14. maja 1962 v Šentrupertu v Novem mestu. V misijone je odšla 23. junija 1991. Deluje v Angoli.

na Krki, Kranj – Zlato Polje, Krkavče, Laporje, Ledine, Ljubučna, Ljubljana – Črnuče, Ljubljana – Ježica, Ljubljana – Kašelj/Zalog, Ljubljana – Kodeljevo, Ljubljana – Koseze, Ljubljana – Marijino Oznanjenje, Ljubljana – Podutik, Ljubljana – Rudnik, Ljubljana – Sv. Križ, Ljubljana – Šiška, Ljubljana – Trnovo, Ljubno, Loče pri Poljčanah, Lokavec, Lokev, Makole, Maribor – Brezje, Maribor – Sv. Janez Krstnik, Maribor – Sv. Križ, Matenja vas, Mengeš, Mokronog, Nova Gorica – Kapela, Nova Gorica – Kr. Odrešenik, Novo Mesto – Sv. Janez, Novo Mesto – Sv. Lenart, Ormož, Pečarovci, Petrovče, Pirniče, Planina, Planina pri Rakeku, Podgrad, Podnanos, Ponikva, Portorož, Postojna, Preserje, Ptuj – Sv. Ožbalt, Ptuj – Sv. Peter in Pavel, Rače, Radeče, Rakek, Rakitna, Razbor pri Slovenj Gradcu, Razkrižje, Remšnik, Renče, Ribnica na Pohorju, Rogaska Slatina, Sela pri Kamniku, Selca, Sevnica, Sežana, Slavina, Slovenske Konjice, Solkan, Spodnja Idrija, Središče ob Dravi, Srednja vas v Bohinju, Stična, Stopiče, Stranice, Studenica, Suhor – Sv. Andraž v Halozah, Sv. Ane v Framu, Sv. Barbara v Halozah–Cirkulane, Sv. Bolfenk v Slovenskih Goricah, Sv. Duh – Veliki Trn, Sv. Jernej pri Ločah, Sv. Jurij ob Ščavnici, Sv. Kuniigunda na Pohorju, Sv. Lenart, Sv. Lenart v Slovenskih Goricah, Sv. Martin na Pohorju, Sv. Miklavž ob Dravi, Sv. Trojica v Slovenskih Goricah, Sv. Urban – Destrnik, Sv. Venčesla – Zg. Ložnica, Sv. Vid pri Planini, Sveta Gora, Svibno, Šentjanž, Šentjerneje, Šentlovrenc, Šentvid pri Grobelnem, Škofje, Škofja Loka, Šlovrenc, Šmarca – Duplica, Šmarje pri Jelšah, Šmarje–Sap, Šmarjeta, Šmartno ob Paki, Šmartno pri Litiji, Šmartno v Rožni dolini, Šoštanj, Špitalič, Št. Janž na Dravskem Polju – Starše, Št. Janž pri Dravogradu, Št. Jurij pri Grosupljem, Teharje, Tinje, Tolmin, Tomaj, Toplice, Trata – Gorenja vas, Trstenik, Turnišče, Vače, Vavta vas, Velesovo, Velika Dolina, Velika Polana, Vinica, Vipavski Križ, Vir, Višnja Gora, Vitanje, Vodice, Vojnik, Vrhnika, Vuhred, Vuzenica, Zabukovje, Zaplana, Zgornji Tuhinj, Zreče, Železniki, Žetale posamezniki: Forstnerič Janez, Gollit Tanja in Aleš, Hostnik Karmen, Likar Franc, N.N., Osrajnik Damjan, Rijavec Anita, Rožič Mihaela

SKLAD MIVA

posamezniki: Firbas Marija, Jeromen Kavčič Marija, Kokot Branka in Franc, Ličen Starič Mirjana, Mevlja Damjan, Mikša Marija, Pejič Dragan, Pižmoht Marija, Pšeničnik Marjana, Revisto d.o.o., Tacer Rozalija, Travnik Toni, Vegelj Vinko, Vrečič Primož
župnije: Jezersko, Kanal, Maribor – Tezno, Sv. Duh – Veliki Trn, Šentlovrenc, Trebnje

SKLAD ZA LAČNE

posamezniki: Adamič Ana, Breznik Andrej, Cemič Andreja, Cvelbar Andrej, Eržen Vesna, Harej Janko in Metka, Harej Vojko, Horvat Francišek, Jaklič Branka, Jeromen Kavčič Marija, Jurič Josip, Kržišnik Franci, Lenassi Ivan, Medvešek Viljem, Mihalič Sara, N.N., Ozebek Bogdan, Pečarič Podobnik Karmen, Pirnar Žan, Rojec Jože, Rustja Andreja, Vendramin Simon, Vodlan Katja

SKLAD ZA MISIJONE

župnije: Idrija, Vransko
posamezniki: Blažič Mihael, Brezovnik Janez, Brglez Franc, Cunk Anže, Dorbež Marko in Marija, Guzelj Andreja, Kočar Marijana, Koprivnikar Jožica, Kotar Cvetka Terezija, Kotnik Ambrož, Kozjek Marija, Kozole Cvetka, Kranjc Franciška, Križnič David, Leskovar Tanja, Likar Sebastjan, Magdič Olga, Marter Ana, Mernik Franc, Mikulin Olga, Mohorič Slavica, Novak Mihael, Paškič Ilija, Pogačnik Ivanka, Polenšek Marija, Štefe Francisco, Štolcar Kolja, Strancar Marjeta, Trampuž Ivo, Tržan Miro, Ušaj Virgil, Vegelj Vinko, Zabukovec Darinka, Zorenč Davorina

SKLAD ZA MADAGASKAR

župnija Ljubljana – Črnuče
posameznika: Lavrič Miriam, Remic Primož

SOCIALNO ZAVAROVANJE MISIJONARJEV

župnije: Ljubljana – Ježica, Šmartno pri Slovenj Gradcu

ŠOLANJE BOGOSLOVCEV

posamezniki: Gorenc Ljudmila, Lozar Jožko, Rustja Andreja

LENČKOV SKLAD

Cerjak Ivanka

MAŠNE INTENCIJE

posamezniki: Avenik Janez, Firbas Marija, Kopic Irena, N.N.

MISIJON MATANGA

posamezniki: Kresnik Robert, N.N., Podobnik Jožica

MISIJON AMPITAFI

posamezniki: Cables-M, Čuček Rubin Blaženka, Elektrarne RM, Estetika Milošević d.o.o., Medis d.o.o., Peca Commerce d.o.o., Prodnik Luka, Stomatostetika Kulis d.o.o.

S. MARTA MEŠKO

posamezniki: N.N., Šifrer Marija

PAVEL BAJEC

župnija Kanal
Kobal Matej

PETER IVANČIČ

posameznika: M. Marija, Zupančič Kristina

S. ANKA BURGER

posamezniki: Cerjak Ivanka, Lah Zmaga, Maras Tomaž, Zabukovec Darinka

S. METKA KASTELIC

župnija Notranje Gorice
posameznika: Meglič Rok, N.N.

S. VIDA GERKMAN

posamezniki: Cerjak Ivanka, Jeromen Kavčič Marija, Oblak Marija, Sitar Antonija

S. VESNA HITI

posamezniki: Cergolj Janez, Cerjak Ivanka, Dolinšek Tatjana, Drolc Jožef, Harej Neva in Rajko, Huth Danica, Janez Bogataj, Kocijančič Katarina, Kuralt Angelca, Lajevec Janja, Schwarzbartl Tomaž Ervin, Zabukovec Darinka

TONE KERIN

posamezniki: Colner Justina, Lah Benjamin, Šušteršič Ivana, Tavčar Rudi

S. AGATA KOCIPER

posamezniki: Cerjak Ivanka, Kocijančič Katarina

JANEZ KRMEJ

župnije: Kamnik, Naklo, Opatje Selo, Polhov Gradec, Škofja Loka, Škofja Loka–Suha
posamezniki: Bogoslovno semenišče, Bolta Majda, Boštjan Mlakar, Falle Drago, Gabrovšek Mateja, Grašič Marjeta, Hudobivnik Francka, Jarc Janez, Jerala Franc, Ješovnik Simona, Jošt Matej, Kolander Tadeja, Kosec Andreja in David, Kosec Anton, Kosec David, Kržišnik Franci, Lombar Maja, Majcen Andreja, Markič Jože, Mekina Liza, Okršlar Almira in Aleš, Perovšek Francka, Rupar Olga, Skupina Dlan, Stare Marinka, Šavs Klemen, Štemberger Ida, Tonin Jožica, Zarnik Buh Ivanka, Zgubič Evgen

GRADNJA CERKVE GULU

posamezniki: Harej Janko in Metka, Krevelj Branko

TOMAŽ MAVRIČ

Malalan Nika

P. JANEZ MIHELČIČ

posamezniki: Cerjak Ivanka, Lah Zmaga, N.N., Pirc Dragica

S. ZVONKA MIKEC

posamezniki: Cerjak Ivanka, Kocijančič Katarina, Kovač Monika, N.N., Murn Marija, Stopar Emil

MISIJONARKE MATERE TEREZIJE

posameznika: Kranjc Rafael, N.N.

JANEZ MESEC

posamezniki: Dolgan Ana, Novak Danica, N.N., Novak Jani, Schweiger Pavlakovič Alenka, Šimnic Apolonija

PEDRO OPEKA

posamezniki: Adamič Marija, Azinovič Irena, Bajde Katarina, Benda Vogrinec Veronika, Bolta Marko, Čemažar Marjeta, Dolinar Cvetko, Gašperič Anton, Gregl Ana, Gregl Ana, Harej Neva in Rajko, Hočevar Janko, Hribar Tomaž, Janež Marija, Jelinčič Zofka, Kette Lucija, Kham Ludovika Alenka, Kozina Jože, Krampf Robin, Lah Benjamin, Lenarčič Stanislava, Mali Marija, Malik David, Možič Darja, N.N., Nina Zavrl, Okorn Martelanc Maja, Perovšek Francka, Petek Urška, Polončič Ladislava, Rotar Ana, Rotar Ana, Rus Valerija, Selan Rahela, Seleš Leja, Slovenian Mission Melbourne, Snoj Irena, Ščavničar Ema, Šifrer Marija, Štemberger Ida, Trkman Janez, Ule Jana, Vobner Marjeta, Wojčický Sergij, Zajc Boštjan, Zdošek Ivica, Zgonc Marija, Žniderič Katarina

P. MARTIN KMETEC

posamezniki: Bertolini Francesco, Cerjak Ivanka, Polenšek Marija, Sušec Karmen, Ščavničar Ema

S. MARJETA ZANJKOVIČ

posamezniki: Bertolini Francesco, Cerjak Ivanka, Colnar Marija, N.N., skupina ECHO Zadravec Roman

S. BOGDANA KAVČIČ

posamezniki: Anko Ivana, Cerjak Ivanka, Kežman Aleš, Kobal Matej, Kocijančič Katarina, Krampf Robin, Zabukovec Darinka

P. LOJZE PODGRAJŠEK

N.N.

BARBARA ČUK

Cerjak Ivanka

BOGOSLOVCI MADAGASKAR

Cerjak Ivanka

S. ANICA STARMAN

posamezniki: Družina Bone, Kocijančič Katarina, Lah Zmaga, Zanjkovič Ljudmila

S. MILENA ZADRAVEC

posamezniki: Cerjak Ivanka, Zadravec Milena

S. FANI ŽNIDARŠIČ

Souidi Zavrl Nada

P. JANEZ MUJDRICA

N. N.

JANEZ SEVER

Cerjak Ivanka

S. BARBARA PETERLIN

posamezniki: Lajevec Janja, Mežan Olgica, N.N., Paik Marko, Pirnat Janez, Pšeničnik Marjana, Ramovš Vera, Šifrer Marija

S. DORICA SEVER

posamezniki: N.N., Pečarič Podobnik Karmen, Vogrinčič Mateja

STANE KERIN

posamezniki: Gospodarič Marko, Kern Jože, Kobal Matej, N.N., Šljapah Urban

S. URŠA MARINČIČ

posamezniki: Bucik Branko, Cergolj Janez, Cerjak Ivanka, Cvetek Jan, Fekonja Simona, Jagodic Leon, Lajevec Janja, N.N., Novak Janja, Pisk Tomaž, Silc Marinčič Andreja, Štuhec dr. Ivan, Združenje Slovenskih katoliških skavtinj in skavtov, Zver Szűcs Sonja

P. MIHA MAJETIČ

posameznika: Sušec Karmen, Zobec Jan

MARIJINE SESTRE UKRAJINA

posamezniki: Arnež Job, Avbar Marija, Bučar Tatjana, Dolgan Ana, Jeromen Kavčič Marija, Družina Lahajnar, Likovič Marija, N.N., Nabergoj Jerneja, Škoberne Nejc in Mica, Ušaj Robert, Verhnjak Tina, Zajec Marija, Zupančič Alojz

POLONA DOMINIK

posamezniki: Cerjak Ivanka, Glasenčnik Daša, Horvat Nataša, Sajko Andrej, Sedej Andreja, Sitar Antonija

S. ZORICA BLAGOTINŠEK

posamezniki: Cerjak Ivanka, Gale Bogomira, Gladek Maja, Oblak Marija, Zabukovec Darinka

SABINA KERN

posamezniki: Cerjak Ivanka, Korasa Ana, Lah Zmaga

ANA ŠUŠTAR

posamezniki: Ažman Bogdan, N.N., Prešern Erika

JOŽE ANDOLŠEK

posamezniki: Briški Viljenka, Habjanič Jožica, Ličan Anton

Priporočeni dar za tisk Misijonskih obzorij za leto 2026 je 12€.

*Sveti Oče, daj nam,
da bomo eno v Kristusu,
ukoreninjeni v njegovi ljubezni,
ki nas združuje in obnavlja.*

*Daj, da bodo vsi člani Cerkve
združeni v poslanstvu,
dojemljivi za Svetega Duha,
pogumni v pričevanju evangelija
in bodo vsak dan oznanjali in utelešali tvojo
zvesto ljubezen do vsega stvarstva.*

*Blagoslovi misijonarje in misijonarke,
podpiraj jih v naporih, varuj jih v upanju!*

*Marija, kraljica misijonov, spremljaj naše delo
evangelizacije v vseh kotičkih sveta,
naredi iz nas orodja miru in daj, da bo cel svet
v Kristusu prepoznal luč, ki rešuje.*

Amen.

*Molitev za misijone papeža
Leona XIV.*

• **S. Terezija Pavlič,**
Madagaskar
Foto: Janez Zaletel

**Misijonska
obzorja**

Izhajajo v Ljubljani od leta 1987

Katoliški misijoni

GROBLJE, RIM, BUENOS AIRES
1923–1987

Lado Lenček C.M.
urednik KM 1938-1987